

der til kan føjes, at naar flere Love med Retsudgifter sammenstille Udgifter til Skibets og Skibstilbehørets Forvaring efter dets Indbringelse i den sidste Havn, er dette næppe rigtigt. Deslige Udgifter inden Retsforfølgningens Begyndelse maa ses fra samme Synspunkt som andre paaløbende Udgifter og kunne derfor kun henføres under Skibsfordringerne, forsaavidt de falde ind under nogen af de i 268 opregnede Arter. Naar den svenske Sølov af 1864 i § 275 Nr. 4, jfr. finste Sølov § 12 Nr. 8, tillægger Rederen en Skibspanteret i en Medreders Part for ydede Forstrækninger, henvises fremdeles til hvad derom ovenfor ved § 17 er anført. Til med code de commerce og den belgiske Sølov at tillægge Sælgeren af et Skib Søpanteret i dette for Salgssummen, eller til at henføre Krav for Forstrækninger til et Skibs Bygning under Søfordringer, findes der ligesaa lidt at være Grund, som til at indrømme Pantretet i Skibet for Forsikringspræmien. Det er i disse Henseender tilstrækeligt at gøre opmærksom paa, at de paagældende Kreditorer have Afgang til paa almindelig Maade at skaffe sig den fornødne Sikkerhed, i Tilfælde af et Skibs Bygning — jfr. D. L.'s 4—5—9 om Vildbreve — ved at sørge for at faa Skibet foreløbig registreret og da at erhverve registreret Pantretet deri. Naar fremdeles flere Love indrømme en Fortrinsret i Skibet for Forstrækninger til dets Udrustning, Forsyning og Reparation, er hertil at bemærke, at der formentlig maa skeles imellem, om Forstrækningen er ydet paa Skibets Hjemsted til Rederen eller, ifølge hans særlige Fuldmagt, til Skipperen, eller om den er ydet til denne sidste paa Rejsen. I første Tilfælde er der ingen Grund til at give Søpanteret, efter som Kreditor har Rederen at holde sig til og ligesom ved andre Laan eller Leveringer er opfordret til at undersøge, om han uden videre kan give denne Kredit eller skal forlange særlig Sikkerhed. I det andet Tilfælde derimod kommer Lovforslagets § 7 til Anvendelse; Kreditor har da kun Skibet og Fragten at holde sig til, men han faar da ogsaa efter Lovforslagets § 268, Nr. 4, Søpanteret i disse Genstande. Endelig turde der ikke være nogen Grund til, med engelsk og belgisk Særet, i Almindelighed at indrømme Søpanteret for Bugserpenge; den vil efter Lovforslagets § 268, Nr. 4, have, hvor Overenskomst om Bugsering er sluttet med Skipperen paa fremmed Sted, men udenfor saadant Tilfælde er der ingen Grund til at give særegne Regler for dette Forhold.

I Spidsen for de med Søpanteret i Skib og Fragt udstyrede Søfordringer næv-

ner § 268 Lodspenge, Bjergeløn og Udgifter i Anledning af Skibs Befrielse fra Tjenden, hvormed Befrielse fra Sørøvere selvfølgelig maa stilles i Klasse. Alle disse Fordringer grunde sig paa Hjælp, der ydes til at bevare de Genstande, Skib og Fragt, som overhovedet skulle tjene til Hjælpstgørelse for de øvrige Søfordringer; Hjælpen kommer saaledes ogsaa disse til Gode, og det er derfor kun billigt og retfærdigt, at de maa staa tilbage, indtil den ydede Hjælp er betalt; jfr. D. L.'s 4—4—8 og 4—5—6. Forsaavidt der nævnes Lodspenge, ville disse vel jævnlig gaa ind under de „offentlige Afgifter“, som ifølge § 267 gaa forud for alle Søfordringer; da imidlertid Lodshjælp ogsaa kan ydes uden at dette kan siges at være Tilfældet, er det anset rigtigt at opføre Lodspenge iblandt Søfordringer paa dette Sted. Man har ikke, saaledes som den tykke Sølovs Art. 757, Nr. 5, nævnt Løstøbspenge, der udgives for at løsløbe Skibet fra fjendtlige Kapere eller Sørøvere, idet en Fordring paa saadanne gaar ind under „Udgifter i Anledning af Skibets Befrielse fra Tjenden“, hvor nogen paa egen Haand i Ejerens Interessens frikøber et taget Skib, medens der formentlig ikke er Grund til at give Stipperen, der gør Udlæg i den Anledning, eller den Laangiver, der forstrækker ham med Penge i dette Øjemed, anden og bedre Søpanteret end den, der tillægges dem ved § 268 Nr. 4, for Bodmerikreditorers Vedkommende Nr. 3.

Som Nr. 2 i § 268 opføres Skipperens og Mandstabs Fordringer paa Hyre og anden Godtgørelse, hvorpaa de for Tjeneste paa Skibet have Lovligt Krav. Det bemærkes herved, at medens der i saagodt som alle Sølove tillægges Skibets Besætning, Skipper og Mandstab, en saadan fortrinlig Søpanteret, er den dog efter Udtrykkene i Lovene ordentligvis indskrænket til Hyren eller Lønpen. Ligesom Frdn. af 28de Decbr. 1792 § 1 imidlertid indrømmer den ogsaa for Jøring og den danske Retsbrug yderligere forstrækker den til Hjemrejsepenge, saaledes synes det naturligt og billigt med den tykke Sølovs Art. 757, Nr. 4, ganske i Almindelighed at tilstaa Søpanteret for alt det, der styldes Skipper og Mandstab som Bederlag for deres Tjeneste, altsaa ikke blot for den betingede Løn og Hyre, men for alt hvad de i Medfør af Tjenesteforholdet have Krav paa. Forudsætningen for den i Frdn. 1792 givne Fortrinsret, der udtrykkelig siges at gaa forud for Bodmeri- eller andre Pantekreditorer, var vistnok, at Mandstabs Krav fortabes ved Skibets Forlis; at heri er gjort Forandring ved Loven af 23de Februar